Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (sjunde avdelningen)

den 14 november 2013 *

”Reach — Övergångsbestämmelser avseende begränsningar tillämpliga på tillverkning, utsläppande på marknaden och användning av kadmium och kadmiumföreningar — Bilaga XVII till förordning (EG) nr 1907/2006 — Begränsningar av användning av kadmiumpigment i plastmaterial — Uppenbart oriktig bedömning — Riskanalys”

I mål T-456/11,

International Cadmium Association (ICdA), Bryssel (Belgien),

Rockwood Pigments (UK) Ltd, Stoke-on-Trent (Förenade kungariket),

James M Brown Ltd, Stoke-on-Trent,

inledningsvis företrädda av advokaterna K. Van Maldegem och R. Cana, därefter Cana,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, inledningsvis företrädd av P. Oliver och E. Manhaeve, båda i egenskap av ombud, biträdda av K. Sawyer, barrister, därefter av Oliver och Manhaeve,

svarande,

angående en talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EU) nr 494/2011 av den 20 maj 2011 om ändring av bilaga XVII (kadmium) till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach) (EUT L 134, s. 2), i den del den begränsar användningen av kadmiumpigment i andra plastmaterial än de plastmaterial vars användning begränsats innan förordning nr 494/2011 antogs,

meddelar

TRIBUNALEN (sjunde avdelningen),

sammansatt, vid överläggningen, av ordföranden A. Dittrich (referent) samt domarna I. Wiszniewska-Białecka och M. Prek,

justitiesekreterare: handläggaren S. Spyropoulos,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 27 juni 2013,

* Rättegångsspråk: engelska.

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Den första sökanden, International Cadmium Association (ICdA), är en ideell internationell förening med säte i Belgien. Föreningsmedlemmarna producerar, konsumerar, transformerar och återvinner kadmium och kadmiumföreningar. Enligt föreningens stadga är föreningens syfte att främja kadmiumindustrins intressen, däribland genom att företräda föreningens medlemmar gentemot olika privata och offentliga organ och olika nationella eller internationella myndigheter. Den andra sökanden, Rockwood Pigments (UK) Ltd, och den tredje sökanden James M Brown Ltd, är medlemmar av ICdA. De ägnar sig främst åt att inom Europeiska unionen tillverka och inom unionen och över hela världen sälja kadmiumpigment, närmare bestämt orange kadmiumsulfoselenid (CAS-nummer 1256-57-4), röd kadmiumsulfoselenid (CAS-nummer 58339-34-7) och kadmiumzinksulfid (CAS-nummer 8048-07-5).

2 Kadmium (CAS-nummer 7440-43-9) är ett ovanligt metalliskt grundämne som blir tillgängligt i naturen genom processer som erosion och nötning av berg och jord och specifika händelser, som skogsbränder och vulkanutbrott. Ämnet produceras kommersiellt, främst som en restprodukt vid zinkutvinning och ibland även vid koppar- och blyutvinnning. För vissa användningsområden omvandlas eller modifieras metalliskt kadmium till kadmiumföreningar. Kadmiumpigment är stabila oorganiska färgämnen som kan tillverkas i olika lysande färgtoner av orange, rött, gult och kastanjebrunt. Dessa pigment används i plastprodukter.

3 Kadmium ingår bland cancerframkallande, mutagena eller reproduktionstoxiska ämnen enligt klassificeringen i kommissionens direktiv 2004/73/EG av den 29 april 2004 om anpassning till tekniska framsteg för tjugonionde gången av rådets direktiv 67/548/EEG om tillnärmning av lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga ämnen (EUT L 152, s. 1). Denna klassificering upprepas i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1272/2008 av den 16 december 2008 om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar, ändring och upphävande av direktiven 67/548/EEG och 1999/45/EG samt ändring av förordning (EG) nr 1907/2006 (EUT L 353, s. 1).

4 Europeiska gemenskapernas råd antog den 27 juli 1976 direktiv 76/769/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar) (EGT L 262, s. 201; svensk specialutgåva, område 13, volym 5, s. 229). I direktiv 91/338/EEG av den 18 juni 1991 om ändring för tionde gången av direktiv 76/769 (EUT L 186, s. 59; svensk specialutgåva, område 13, volym 20, s. 198) begränsade rådet utsläppandet på marknaden och användningen av kadmium och kadmiumföreningar, så att de bland annat inte längre fick användas för att ge färg åt färdiga produkter som tillverkas av ämnen och beredningar som uppräknas i direktiv 91/338 och för att stabilisera uttömmande angivna färdiga produkter som har tillverkats av polymerer eller sampolymeriserat av vinylklorid (PVC).

5 Den 23 mars 1993 antog rådet förordning (EEG) nr 793/93 om bedömning och kontroll av risker med existerande ämnen (EGT L 84, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 93). Enligt artikel 8 i nämnda förordning skulle Europeiska gemenskapernas kommission, i samråd med medlemsstaterna, regelbundet upprätta listor över sådana prioriterade ämnen eller grupper av ämnen som kräver särskild uppmärksamhet på grund av de effekter de kan ha på människor eller miljön. Enligt artikel 10 i samma förordning skulle för varje ämne på prioriteringslistorna en medlemsstat utses som ansvarig för att bedöma riskerna med detta ämne för människor och miljön samt, i förekommande fall, föreslå en strategi för att begränsa dessa risker, inbegripet kontrollåtgärder eller övervakningsprogram.

6 Genom kommissionens förordning (EG) nr 143/97 av den 27 januari 1997 om den tredje förteckningen över prioriterade ämnen enligt rådets förordning (EEG) nr 793/93 (EGT L 25, s. 13) upptogs kadmium och kadmiumoxid (CAS-nummer 1306-19-0) i denna lista och Konungariket Belgien utsågs som ansvarig för att bedöma riskerna med dessa ämnen.

7 I september 1998 utarbetade en konsultfirma i Förenade kungariket, för kommissionens räkning, en rapport med titeln ”Bedömning av riskerna för människor och miljön med kadmium som ingår i vissa produkter och verkningarna av ytterligare begränsningar av användning och marknadsföring av sådana produkter” (nedan kallad 1998 års rapport).

8 I ett yttrande från år 1999 riktade den vetenskapliga kommittén för toxicitet, ekotoxicitet och miljö, vilken bildats i enlighet med kommissionens beslut 97/579/EG av den 23 juli 1997 om inrättande av vetenskapliga kommittéer för konsumenters hälsa och livsmedelssäkerhet (EGT L 237, s. 18), kritik mot 1998 års rapport. För att kunna besvara denna kritik beställde kommissionen en rapport som fick titeln ”Risker för hälsa och miljö med att använda kadmium som färgämne eller stabilisator i polymerer och som beläggning på metallytor”, vilken utarbetades av en annan konsultfirma i Förenade kungariket den 19 december 2000 (nedan kallad 2000 års rapport). Den vetenskapliga kommittén för toxicitet, ekotoxicitet och miljö avgav ett yttrande avseende 2000 års rapport den 30 oktober 2001.

9 Unionens riskbedömningsrapport om kadmium och kadmiumoxid, som hade utarbetats av Konungariket Belgien, och för vars del I om miljön den vetenskapliga kommittén för toxicitet, ekotoxicitet och miljö hade avgett ett yttrande den 28 mars 2004, offentliggjordes år 2007. Denna rapport innehöll slutsatser avseende nödvändigheten att begränsa de risker som miljön och människors hälsa utsätts för vid exponering av kadmium och kadmiumoxid.

10 Efter det att unionens riskbedömningsrapport hade offentliggjorts antog kommissionen, i enlighet med artikel 11.2 i förordning nr 793/93, rekommendation av den 29 maj 2008 om riskbegränsande åtgärder för ämnena kadmium och kadmiumoxid (EUT L 156, s. 22) och meddelande om resultatet av riskbedömningen och strategierna för att begränsa riskerna beträffande ämnena kadmium och kadmiumoxid (EUT C 149, 2008, s. 6). Vad rör riskerna med att arbetstagare exponeras för kadmium och kadmiumoxid rekommenderade kommissionen i detta meddelande bland annat att det skulle fastställas yrkeshygieniska gränsvärden. Vad rör de risker kadmium orsakar konsumenter rekommenderade kommissionen, med tillämpning av direktiv 76/769, begränsning av utsläppande på marknaden och användning av svetstråd och smycken som innehåller kadmium. Vad rör risker att människor exponeras för kadmium och kadmiumoxid via miljön rekommenderade kommissionen att man bör överväga att ändra gränsvärdena för kadmium och kadmiumoxid i livsmedel, fastställa ett gränsvärde för kadmium i blandningar/blad av tobak och fastställa högsta tillåtna halter av kadmium och kadmiumoxid i gödselmedel.

11 Förordning nr 793/93 och direktiv 76/769 upphävdes, med verkan från och med den 1 juni 2008 respektive den 1 juni 2009, genom artikel 139 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 av den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach), inrättande av en europeisk kemikaliemyndighet, ändring av direktiv 1999/45 och upphävande av förordning nr 793/93 och kommissionens förordning (EG) nr 1488/94 samt direktiv 76/769 och kommissionens direktiv 91/155/EEG, 93/67/EEG, 93/105/EG och 2000/21/EG (EUT L 396, s. 1)

12 Enligt kommissionens förordning (EG) nr 552/2009 av den 22 juni 2009 om ändring av bilaga XVII till förordning nr 1907/2006 (EUT L 164, s. 7) har begränsningarna av utsläppande på marknaden och användning av kadmium och kadmiumföreningar, vilka ursprungligen infördes genom direktiv 91/338, överförts till bilaga XVII till förordning nr 1907/2006, vilken innehåller begränsningar av tillverkning, utsläppande på marknaden och användning av vissa farliga ämnen, blandningar och varor.

13 Artikel 137.1 a i förordning nr 1907/2006 innehåller övergångsbestämmelser. I bestämmelsen föreskrivs att kommissionen senast den 1 juni 2010, om det är nödvändigt, ska utarbeta ett utkast till ändring av bilaga XVII till nämnda förordning, i enlighet med en sådan riskbedömning och rekommenderad strategi för begränsning av risker som har antagits på gemenskapsnivå i enlighet med artikel 11 i förordning nr 793/93, om den inbegriper förslag till begränsningar i enlighet med avdelning VIII i förordning nr 1907/2006, men beträffande vilka inget beslut enligt direktiv 76/769 ännu har fattats.

14 I maj 2010 utarbetade kommissionen ett utkast till ändringar i bilaga XVII till förordning nr 1907/2006 vad rör kadmium. Utkastet presenterades för de myndigheter som ansvarar för förordningarna nr 1907/2006 och nr 1272/2008 i juni 2010 och delgavs Världshandelsorganisationen (WTO) i enlighet med WTO:s avtal om tekniska handelshinder, som återfinns i bilaga 1A till avtalet om inrättande av Världshandelsorganisationen, vilket godkänts av rådet genom beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående, på Europeiska gemenskapens vägnar - vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet - av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986-1994) (EGT L 336, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 38, s. 3). Detta utkast till ändringar innehöll en uttömmande förteckning över i vilka plastmaterial användningen av kadmium och kadmiumföreningar begränsas.

15 Den 21 oktober 2010 yttrade sig forumet för informationsutbyte om verkställighet av förordning nr 1907/2006, som avses i artikel 76.1 f i denna förordning och som samordnar ett nätverk bestående av de myndigheter i medlemsstaterna som är ansvariga för att kontrollera att nämnda förordning följs, över detta utkast till ändringar.

16 Den 5 november 2010 presenterade kommissionen, för den kommitté som upprättats enligt artikel 133.1 i förordning nr 1907/2006, en ändrad version av utkastet till ändringar i bilaga XVII till förordningen vad rör kadmium. Enligt denna version, som diskuterades av denna kommitté vid dess sammanträde den 25 november 2010, skulle de föreslagna ändringarna inte längre begränsas till användning av kadmium och kadmiumföreningar i vissa plastmaterial, utan skulle tillämpas på samtliga plastmaterial.

17 Den 20 maj 2011 antog kommissionen förordning (EU) nr 494/2011 om ändring av bilaga XVII (kadmium) till förordning nr 1907/2006 (EUT L 134, s. 2) (nedan kallad den angripna förordningen), till vilken det hörde en konsekvensbedömning, daterad samma datum. Den angripna förordningen var enligt artikel 2 andra stycket i samma förordning tillämplig från och med den 10 december 2011. Genom artikel 1 i den angripna förordningen ändrades post 23 i bilaga XVII till förordning nr 1907/2006. Till följd av denna ändring får kadmium och kadmiumföreningar inte längre användas i blandningar och varor som framställts av syntetiska organiska polymerer (nedan kallade plastmaterial), med undantag för varor som färgats med blandningar som av säkerhetsskäl innehåller kadmium.

Förfarandet och parternas yrkanden

18 Sökandena har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 12 augusti 2011.

19 I en skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 16 maj 2012 presenterade kommissionen ett utkast till förordning om ändring av post 23 i bilaga XVII till förordning nr 1907/2006 som den hade antagit, och angav att från den dag detta utkast träder i kraft har sökandena inte längre ett berättigat intresse av att få saken prövad. Genom skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 4 juli 2012 har sökandena yttrat sig över denna skrivelse.

20 Den 18 september 2012 antog kommissionen, på grundval av detta utkast till förordning, förordning (EU) nr 835/2012 om ändring av bilaga XVII (kadmium) till förordning nr 1907/2006 (EUT L 252, s. 1).

21 Sökandena bekräftade i skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 12 oktober 2012 att de fortfarande hade ett berättigat intresse av att få saken prövad efter det att förordning nr 835/2012 antogs.

22 I skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 11 februari 2013 yrkade sökandena att två handlingar skulle tillföras akten som bevisning för deras påstående att de hade ett berättigat intresse av att få saken prövad efter det att förordning nr 835/2012 antogs. Det rörde sig om två handlingar från Europeiska kemikaliemyndigheten (Echa) rörande att det hade inletts ett förfarande för begränsning av kadmium och kadmiumföreningar i plastmaterial enligt artikel 69 i förordning nr 1907/2006. Ordföranden för tribunalens sjunde avdelning beslutade den 18 februari 2013 att dessa handlingar skulle tillföras akten. Kommissionen yttrade sig över skrivelsen av den 11 februari 2013 i en skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 6 mars 2013

23 På grundval av referentens rapport beslutade tribunalen (sjunde avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet.

24 Tribunalen uppmanade kommissionen att besvara en skriftlig fråga och att inkomma med vissa handlingar såsom en processledande åtgärd i enlighet med artikel 64 i dess rättegångsregler. Kommissionen efterkom denna begäran inom den utsatta fristen.

25 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 27 juni 2013.

26 Sökandena har yrkat att tribunalen ska

— fastslå att talan kan tas upp till prövning i sak,

— ogiltigförklara den angripna förordningen i den del den begränsar användningen av kadmiumpigment i andra plastmaterial än de plastmaterial vars användning begränsats innan förordningen antogs och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

27 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Frågan huruvida sökandena har ett berättigat intresse av att få saken prövad

28 Kommissionen har gjort gällande att sökandena saknar ett berättigat intresse av att få saken prövad. Enligt kommissionen förlorade sökandena nämligen sitt eventuella berättigade intresse av att få saken prövad genom att förordning nr 835/2012 trädde i kraft. I denna föreskrivs nämligen på nytt begränsningar för kadmiumföreningar som används som pigment. Dessa begränsningar är av samma slag som de som förelåg innan den angripna förordningen antogs med retroaktiv verkan från och med den dag den blev tillämplig. Kommissionen har vid förhandlingen även gjort gällande att sökandena saknar ett berättigat intresse av att få saken prövad i den del deras talan rör andra kadmiumpigment än orange kadmiumsulfoselenid, röd kadmiumsulfoselenid och kadmiumzinksulfid. Dessa kadmiumpigment tillverkas nämligen endast av den andra och den tredje sökanden.

29 Det ska erinras om att eftersom en bristande sakprövningsförutsättning, bland annat bristande intresse av att få saken prövad, utgör ett rättegångshinder som inte kan avhjälpas, ska tribunalen ex officio kontrollera huruvida en sökande har intresse av att den angripna rättsakten ogiltigförklaras (se tribunalens dom av den 18 mars 2009 i mål T-299/05, Shanghai Excell M&E Enterprise och Shanghai Adeptech Precision mot rådet, REG 2009, s. II-565, punkt 42 och där angiven rättspraxis).

30 I enlighet med fast rättspraxis ska en sökandes berättigade intresse av att få saken prövad, vad avser ändamålet med talan, föreligga när talan väcks med risk för att den annars avvisas. Det berättigade intresset av att få saken prövad måste fortfarande bestå vid domstolsavgörandet, vilket förutsätter att resultatet av den förda talan kan medföra en fördel för den som har väckt den (se domstolens dom av den 17 april 2008 i de förenade målen C-373/06 P, C-379/06 P och C-382/06 P, Flaherty m.fl. mot kommissionen REG 2008, s. I-2649, punkt 25 och där angiven rättspraxis) och att denna person har ett faktiskt intresse av att den angripna rättsakten ogiltigförklaras (se tribunalens dom av den 19 juni 2009 i mål T-269/03, Socratec mot kommissionen, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 36 och där angiven rättspraxis).

31 Det framgår även av rättspraxis att det är sökanden som måste lägga fram bevis för att den har ett berättigat intresse av att få saken prövad, vilket utgör det väsentliga och främsta villkoret för varje talan vid domstol (beslut fattat av ordföranden för domstolens andra avdelning den 31 juli 1989 i mål C-206/89 R, S mot kommissionen, REG 1989, s. 2841, punkt 8, och förstainstansrättens dom av den 14 april 2005 i mål T-141/03, Sniace mot kommissionen, REG 2005, s. II-1197, punkt 31).

32 Vad för det första rör sökandenas intresse att vid tidpunkten då förevarande talan väcktes få den angripna förordningen ogiltigförklarad i den del den rör andra kadmiumpigment än de tre som tillverkas av den andra och den tredje sökanden vill tribunalen påpeka att sökandena inte har anfört något som talar för att en sådan ogiltigförklaring skulle medföra någon fördel för dem. Vad rör övriga pigment har sökandena nämligen gjort gällande att de har ett berättigat intresse av att få saken prövad, eftersom det inte kan uteslutas att den andra och den tredje sökanden i framtiden även kommer att tillverka andra kadmiumpigment än orange kadmiumsulfoselenid, röd kadmiumsulfoselenid och kadmiumzinksulfid. Eftersom det är en rent hypotetisk fråga huruvida sökandena kommer att tillverka andra kadmiumpigment än de tre som nämns ovan och eftersom sökandena inte har anfört någon bevisning för sitt påstående, har de inget faktiskt intresse av att den angripna förordningen ogiltigförklaras vad rör andra kadmiumpigment än de tre som tillverkas av den andra och den tredje sökanden. Förevarande talan kan därför i detta läge endast tas upp till sakprövning vad rör orange kadmiumsulfoselenid, röd kadmiumsulfoselenid och kadmiumzinksulfid (nedan kallade kadmiumpigmenten i fråga).

33 Vad rör påståendet att sökandena har förlorat sitt berättigade intresse av att få saken prövad genom att förordning nr 835/2012 trätt i kraft, har sökandena gjort gällande att denna förordning inte föreskriver att den angripna förordningen ska upphävas. Enligt sökandena har de fortfarande ett berättigat intresse av att få saken prövad, eftersom en dom om ogiltigförklaring av den angripna förordningen skulle påverka kommissionens eventuella framtida beslut om begränsning av användningen av kadmium samt skulle kunna utgöra grund för en talan om skadestånd.

34 Det framgår av rättspraxis att en sökande kan behålla ett berättigat intresse av att föra talan om ogiltigförklaring av en rättsakt som antagits av en institution för att förhindra ett upprepande av den rättsstridighet som rättsakten påstås vara behäftad med (se domstolens dom av den 7 juni 2007 i mål C-362/05 P, Wunenburger mot kommissionen, REG 2007, s. I-4333, punkt 50 och där angiven rättspraxis) och för att få fastställt av unionsdomstolen att en åtgärd som vidtagits mot denne är rättsstridig, i syfte att använda detta fastställande som grund för en eventuell talan om skadestånd som syftar till att få en adekvat ersättning för den skada som den angripna rättsakten medfört (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 5 mars 1980, i mål 76/79, Könecke Fleischwarenfabrik mot kommissionen, REG 1980, s. 665, punkterna 8 och 9, av den 31 mars 1998 i

de förenade målen C-68/94 och C-30/95, Frankrike m.fl. mot kommissionen, REU 1998, s. I-1375, punkt 74, och domen i det ovan i punkt 29 nämnda målet Shanghai Excell M&E Enterprise och Shanghai Adeptech Precision mot rådet, punkt 53).

35 Det är inte nödvändigt att uttala sig i frågan huruvida sökandena fortfarande har ett berättigat intresse av att få saken prövad för att förhindra ett upprepande av den påstådda rättsstridigheten, eftersom det står klart att sökandena åtminstone har ett kvarstående intresse av att få förordningen ogiltigförklarad för att eventuellt kunna väcka talan om skadestånd.

36 För det första kan det nämligen konstateras att saken inte har förfallit, eftersom kommissionen formellt sett inte har upphävt den angripna förordningen (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 34 nämnda målet Wunenburger mot kommissionen, punkt 48, och domen i det ovan i punkt 29 nämnda målet Shanghai Excell M&E Enterprise och Shanghai Adeptech Precision mot rådet, punkt 47).

37 För det andra leder den omständigheten att förordning nr 835/2012 föreskriver att begränsningarna för de aktuella kadmiumpigmenten enligt den angripna förordningen återkallas med retroaktiv verkan från och med den dag då den angripna förordningen blev tillämplig inte i sig till att unionsdomstolarna blir skyldiga att fastställa att det saknas anledning att döma i saken på grund av att ändamålet med talan har förfallit eller på grund av att det då domen meddelas saknas ett berättigat intresse av att få saken prövad (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 34 nämnda målet Wunenburger mot kommissionen, punkt 47). Den omständigheten att den angripna förordningen ogiltigförklaras medför en fördel för sökandena, även om de aktuella begränsningarna, vilka införts genom denna förordning, har dragits tillbaka under mellantiden med retroaktiv verkan från och med den dag då nämnda förordning blev tillämplig. Den angripna förordningen kunde ha haft rättsverkningar under den period då den reglerade de begränsningar som gäller för kadmiumpigmenten i fråga, det vill säga från och med när den blev tillämplig den 10 december 2011 fram till dess att förordning nr 835/2012 trädde i kraft den 19 september 2012 (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 6 juni 2013 i mål C-183/12 P, Ayadi mot kommissionen, punkt 79, och tribunalens dom av den 25 mars 1999 i mål T-102/96, Gencor mot kommissionen, REG 1999, s. II-753, punkt 41).

38 För det tredje framgår det att den angripna förordningen under nyss nämnda period förbjöd användning av kadmiumpigmenten i fråga i blandningar och varor som framställts av alla plastmaterial, med undantag för varor som färgats med blandningar som av säkerhetsskäl innehåller kadmium. Sökandena har i detta sammanhang fortfarande ett intresse av att få fastställt att den angripna förordningen delvis var rättsstridig, eftersom ett sådant fastställande är bindande för unionsdomstolarna i ett mål avseende en talan om skadestånd och kan utgöra grunden för en eventuell förhandling utanför domstol mellan kommissionen och sökandena i syfte att gottgöra den skada som de sistnämnda påstår sig ha lidit (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 29 nämnda målet Shanghai Excell M&E Enterprise och Shanghai Adeptech Precision mot rådet, punkterna 54 och 55).

39 Sökandena har således, sedan förordning nr 835/2012 antagits, fortfarande ett intresse av att väcka talan om ogiltigförklaring av den angripna förordningen i den del den föreskriver begränsningar av användningen av kadmiumpigmenten i fråga i andra plastmaterial än dem för vilka det redan förelåg begränsningar innan den angripna förordningen antogs.

Prövning i sak

40 Sökandena har anfört följande åtta grunder till stöd för sin talan: 1) Åsidosättande av artikel 137.1 a och artiklarna 68-73 i förordning nr 1907/2006, 2) uppenbart oriktig bedömning, 3) åsidosättande av principerna om rättssäkerhet och om skydd för berättigade förväntningar, 4) åsidosättande av förordning nr 1907/2006, i den del som den angripna förordningen föreskriver begränsningar för en

grupp ämnen, närmare bestämt kadmiumföreningar, utan att de enstaka ämnena har bedömts individuellt, 5) åsidosättande av WTO:s avtal om tekniska handelshinder, 6) åsidosättande av sökandenas processuella rättigheter, 7) åsidosättande av motiveringsskyldigheten och 8) åsidosättande av proportionalitetsprincipen.

41 Det är lämpligast att först pröva den andra grunden, som i vilken det görs gällande att kommissionen har gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning.

42 Denna grund består av två delar. Den första delen rör avsaknaden av riskanalys, medan den andra delen rör avsaknaden av konsekvensbedömning vad avser de begränsningar av användningen av kadmiumpigment som föreskrivs i den angripna förordningen.

43 Vad rör den första delen, i vilken det påstås att det inte har gjorts någon riskanalys, har sökandena gjort gällande att kommissionen har gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning genom att inte analysera de risker som användning av kadmiumpigmenten i fråga kan medföra. Det rör sig om andra ämnen än kadmium, som används i andra plastmaterial än för vilka användningen hade begränsats redan innan den angripna förordningen antogs. Dessa kadmiumpigment var uttryckligen undantagna från den harmoniserade faroklassifikationen avseende kadmiumföreningar, enligt bilaga VI till förordning nr 1272/2008.

44 Den omtvistade förordningen antogs med stöd av artikel 131 i förordning nr 1907/2006. Enligt artikel 1.1 i förordning nr 1907/2006 är förordningens syfte att garantera en hög skyddsnivå för människors hälsa och miljön, inbegripet främjande av alternativa metoder för att bedöma hur farliga ämnen är, samt att ämnen fritt kan cirkulera på den inre marknaden samtidigt som konkurrenskraft och innovation förbättras. Av skälen 87, 89 och 91 i förordning nr 1907/2006 framgår att av de tre nämnda syftena var lagstiftarens främsta syfte med att införa nya begränsningar och att ändra de existerande begränsningar som föreskrivs i avdelning VIII i nämnda förordning det första, nämligen att garantera en hög skyddsnivå för människors hälsa och miljön (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 7 juli 2009 i mål C-588/07, S.P.C.M. m.fl., REG 2009, s. I-5783, punkt 45).

45 För att på ett effektivt sätt kunna se till att dessa mål uppnås förfogar unionens myndigheter, när det som här rör sig om ett tekniskt område under utveckling, över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning, särskilt när de utvärderar ytterst komplicerade vetenskapliga och tekniska sakomständigheter i syfte att avgöra vilket slags åtgärder som ska vidtas och omfattningen av åtgärderna. Unionsdomstolens prövning ska därför begränsas till en kontroll av att lagstiftaren vid denna skönsmässiga bedömning inte har gjort sig skyldig till uppenbara fel eller maktmissbruk, eller uppenbart har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning. I sådana sammanhang ankommer nämligen bedömningen av de vetenskapliga och tekniska sakomständigheterna enligt EUF-fördraget endast på institutionerna, och unionsdomstolen får inte ersätta institutionernas bedömning med sin egen bedömning (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 8 juli 2010 i mål C-343/09, Afton Chemical, REU 2010, s. I-7027, punkt 28, och av den 21 juli 2011 i mål C-15/10, Etimine, REU 2011, s. I-6681, punkterna 59 och 60).

46 Det ska likväl preciseras att unionsmyndigheternas stora utrymme för skönsmässig bedömning, som innebär att domstolsprövningen av hur detta används är begränsad, inte uteslutande omfattar beskaffenheten och räckvidden av de bestämmelser som ska antas, utan även i viss utsträckning fastställandet av de grundläggande sakförhållandena. Även om en sådan domstolsprövning har begränsad räckvidd, måste unionens myndigheter, som har antagit den aktuella rättsakten, inför unionsdomstolen kunna visa att rättsakten har antagits genom att faktiskt använda sitt utrymme för skönsmässig bedömning. Detta förutsätter att alla relevanta uppgifter och omständigheter avseende den situation som rättsakten avser att reglera har beaktats (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 46 nämnda målet Afton Chemical, punkterna 33 och 34).

47 Den angripna förordningen antogs visserligen med tillämpning av de övergångsbestämmelser som avses i artikel 137.1 a i förordning nr 1907/2006, men trots detta måste villkoren i artikel 68 i sistnämnda förordning vara uppfyllda för att bilaga XVII till samma förordning ska kunna ändras. De övergångsbestämmelser som avses i artikel 137.1 a i nämnda förordning utgör förfaranderegler och kan som sådana endast ersätta de förfaranderegler som föreskrivs i artiklarna 69-73 i denna förordning och inte de materiella villkoren för att införa nya begränsningar eller ändra existerande begränsningar som avses i artikel 68 i förordning nr 1907/2006. Dessutom framgår det av artikel 137.1 a i denna förordning att förslag till begränsningar måste vara förenliga med avdelning VIII i samma förordning, det vill säga artiklarna 68-73.

48 Den angripna förordningens nya begränsningar avseende kadmiumpigmenten i fråga förutsatte således att villkoren i artikel 68.1 i förordning nr 1907/2006 var uppfyllda. I denna bestämmelse anges att om det föreligger en oacceptabel hälso- eller miljörisk i samband med tillverkning, användning eller utsläppande på marknaden av ämnen och denna risk måste hanteras på unionsnivå, ska bilaga XVII i förordningen ändras genom att man fastställer nya begränsningar eller ändrar befintliga begränsningar avseende tillverkning, användning eller utsläppande på marknaden av ämnen, som sådana eller ingående i beredningar eller i varor. Vid alla sådana beslut ska de socioekonomiska effekterna av begränsningen beaktas, däribland tillgången till alternativ.

49 En förutsättning för att den angripna förordningen skulle kunna antas var således att kommissionen med rätta ansett att användning av kadmiumpigmenten i fråga i andra plastmaterial än dem för vilka användningen begränsats innan den angripna förordningen antogs medför oacceptabla risker för människors hälsa eller miljön, vilka måste hanteras på unionsnivå.

50 Även om man, såsom kommissionen gjorde gällande vid förhandlingen, skulle anse att de åtgärder som vidtas med tillämpning av artikel 137.1 a i förordning nr 1907/2006 inte behöver uppfylla de materiella villkor som föreskrivs i artikel 68 i samma förordning, utan de regler som gällde före denna förordnings tillkomst, det vill säga artikel 11 i förordning nr 793/93, kvarstår faktum att det även i sistnämnda bestämmelse föreskrivs att begränsningar endast får införas efter en riskbedömning.

51 Med hänsyn till sökandenas argument måste tribunalen således pröva huruvida den angripna förordningen bygger på en uppenbart oriktig bedömning från kommissionens sida, eftersom det inte har gjorts någon riskbedömning vad avser förekomsten av kadmiumpigmenten i fråga i andra plastmaterial än dem för vilka användning av dessa pigment begränsats innan den angripna förordningen antogs.

52 Tribunalen vill härvid erinra om att den vetenskapliga riskbedömningen av sakkunniga vetenskapsmän ska ge kommissionen tillräckligt tillförlitlig och välgrundad information för att den ska kunna överblicka innebörden av den aktuella vetenskapliga frågan i dess helhet och kunna bestämma sin politik med vetskap om sakomständigheterna. Kommissionen ska således säkerställa att dess åtgärder, även om de är förebyggande, grundas på en så uttömmande vetenskaplig riskutvärdering som möjligt med hänsyn till de särskilda omständigheterna i det enskilda fallet. Annars riskerar den att vidta godtyckliga åtgärder som inte under några omständigheter kan rättfärdigas av försiktighetsprincipen (se, för ett liknande resonemang, tribunalens dom av den 11 september 2002 i mål T-13/99, Pfizer Animal Health mot rådet, REG 2002, s. II-3305, punkt 162).

53 Tribunalen konstaterar att kommissionen har medgett att unionens riskbedömningsrapport endast indirekt behandlar kadmiumpigment, närmare bestämt genom att produktionsanläggningarna för dessa pigment omtalas. Detta bekräftas av skälen 1 och 2 i förordning nr 835/2012, av vilka det framgår att utvidgningen av begränsningen vad rör användning av kadmium och kadmiumföreningar till att omfatta alla plastmaterial saknar stöd i denna rapport. Kommissionen har dock gjort gällande att dess beslut att utvidga begränsningen av användningen av samtliga kadmiumföreningar som färgämnen i andra plastmaterial än dem för vilka denna användning hade begränsats innan den angripna förordningen antogs byggde på andra informationskällor.

54 Kommissionen har härvid för det första hänvisat till rådets resolution av den 25 januari 1988 om ett gemenskapsprogram för åtgärder för att bekämpa förorening av miljön med kadmium (EGT C 30, s. 1). I denna resolution har rådet förklarat att människors och miljöns exponering för kadmium kommer från flera olika källor, däribland föroreningar som uppkommer vid bortskaffande av avfall. Det finns inget stöd för sökandenas argument att kommissionen inte kunde grunda sig på denna resolution, eftersom den antagits innan begränsningar infördes enligt direktiv 91/338. I denna resolution föreskrivs nämligen stegvisa förändringar och det finns inget som talar för att denna utveckling ska anses avslutad genom direktiv 91/338. Resolutionen innehåller dock inte i sig någon riskbedömning vad rör kadmiumpigment i plastmaterial.

55 Kommissionen har för det andra hänvisat till 2000 års rapport, vilken grundar sig på 1998 års rapport och i vilken det uppskattas att 0,005 procent av det kadmium som förekommer i färgade plastmaterial lossnar under en varas livslängd. I 2000 års rapport, över vilken den vetenskapliga kommittén för toxicitet, ekotoxicitet och miljön uttalat sig den 30 oktober 2001, identifieras förbränning av plastmaterial som innehåller kadmiumpigment samt deponering av avfall och avrinning som kommer från plastavfall och aska från förbränningsanläggningar som en källa för förekomsten av kadmium i miljön. Inga tydliga slutsatser har dock uttalats om de exakta källorna till kadmium som påträffats i avrinning från deponier.

56 Sökandena har härvid gjort gällande att kommissionen inte kunde grunda sig på 2000 års rapport, eftersom denna färdigställts före unionens riskbedömningsrapport. Med hänsyn till kommissionens stora utrymme för skönsmässig bedömning, vilket även omfattar bedömningen av de faktiska omständigheterna (se punkt 46 ovan), fanns det inget som hindrade kommissionen från att beakta vetenskapliga fakta som kommer från andra källor än unionens riskbedömningsrapport, såsom 2000 års rapport. Dessutom framgår det av unionens riskbedömningsrapport, närmare bestämt punkt 0.1.1 i del 1, att denna rapport varken behandlar samtliga områden som berörs av kadmium och kadmiumoxid eller samtliga föreningar av dessa ämnen. Dessutom hänvisas det till flera andra studier, utan att detta ska ses som en uttömmande uppräkning. Den omständigheten att unionens riskbedömningsrapport, som färdigställdes år 2007, inte nämner 2000 års rapport visar dessutom att denna rapport är av begränsad relevans. Detta bekräftas av ett yttrande från vetenskapliga kommittén för toxicitet, ekotoxicitet och miljö angående denna rapport, enligt vilken rapportens resultat inte kan användas isolerat, varvid det betonas att frågan om omfattningen av möjliga risker med användning av kadmium ska utvärderas i ett större sammanhang.

57 Kommissionen har för det tredje hänvisat till en studie med titeln ”Hur PVC uppträder i deponier”, som en tysk firma utarbetat för kommissionens räkning år 2000. Av denna studie framgår att det acidogena stadiet av deponiers tidiga utveckling uppvisar en mycket effektiv urlakning. Enligt denna studie leder den höga syranivån i jäsande varor i vattenfasen till att urlakningens pH-värde blir lågt och till att tungmetaller kan komma att upplösas under denna fas. Enligt kommissionen är detta viktigt vad gäller avsättning av kadmiumjoner, som till och med kan komma från föreningar som definierats som olösliga, såsom kadmiumpigment.

58 Tribunalen har inte övertygats av sökandenas argument att det förhållandet att kommissionen vägrade lämna ut nämnda studie till den tredje sökanden, efter att denne den 24 maj 2011 begärt att få ta del av samtliga handlingar som rör utkastet till ändring av bilaga XVII till förordning nr 1907/2006, med stöd av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, s. 43), visar att kommissionen inte grundade sin riskbedömning på denna handling.

59 Kommissionen har angett att den inte lämnade ut denna handling, eftersom den, enligt kommissionens mening, inte ingått i underlaget till utkastet, i den meningen att handlingen inte krävdes enligt tillämpliga bestämmelser eller för att kunna utarbeta detta utkast. Det framgår av handlingarna i målet att kommissionen sänt 47 handlingar till den tredje sökanden på dennes begäran. Även om man utgår ifrån att kommissionen inte har uppfyllt sina skyldigheter enligt förordning nr 1049/2001 genom att

inte lämna ut relevanta handlingar, så innebär detta inte att kommissionen inte har beaktat dessa handlingar i sin riskbedömning. Förfarandet som ledde till att bilaga XVII till förordning nr 1907/2006 ändrades och förfarandet för att få tillgång till kommissionens handlingar enligt förordning nr 1049/2001 är nämligen självständiga förfaranden som inte är beroende av varandra.

60 Det ska härvid påpekas, vilket sökandena också har gjort, att studien ”Hur PVC uppträder i deponier” inte enbart rör PVC. Denna studie innehåller uppgifter som rör riskbedömningen för kadmiumpigment, men studien är av begränsad betydelse vad rör andra plastmaterial än PVC.

61 Det ska härvid erinras om att skälen i den angripna förordningen endast behandlar förbudet mot användning av kadmium i PVC-produkter (skälen 9-12 i den angripna förordningen), utan att ta upp andra plastmaterial, och att PVC enligt punkt 4 i post 23 i bilaga XVII till förordning nr 1907/2006, i dess lydelse enligt den angripna förordningen, är det enda plastmaterial för vilket det föreskrivits ett specifikt undantag från de aktuella begränsningarna, närmare bestämt för blandningar framställda av PVC-avfall (”återvunnen PVC”). Det ska vidare påpekas att utkastet till ändring av bilaga XVII till förordning nr 1907/2006, som kommissionen presenterade för de myndigheter som ansvarar för förordningarna nr 1907/2006 och nr 1272/2008 inför deras sammanträde den 15-17 juni 2010 under den period då den angripna förordningen utarbetades, innehöll ett förslag med titeln ”Förbud mot användning av kadmium i samtliga plastmaterial som innehåller PVC” och att detta förslag kunde ses som att det inte omfattade ”samtliga plastmaterial, inbegripet PVC”. Tribunalen anser därför att det av studien ”Hur PVC uppträder i deponier” varken framgår att kommissionen även har utrett frågan huruvida andra plastmaterial än PVC uppträder på ett annat sätt än PVC vad rör kadmiumpigment eller, i förekommande fall, i vilken mån alla andra plastmaterial som berörs av de aktuella begränsningarna kan jämföras med PVC i detta avseende.

62 Kommissionen har för det fjärde hänvisat till sitt meddelande om resultatet av riskbedömningen och strategierna för att begränsa riskerna beträffande ämnena kadmium och kadmiumoxid, enligt vilken miljöexponeringen för kadmium beräknas på grundval av alla kända aktuella antropogena utsläpp av kadmium, exempelvis kadmium som släpps ut från anläggningar som producerar eller bearbetar kadmium eller kadmiumoxid samt kadmium från diffusa källor som gödselmedel, ståltillverkning, förbränning av olja och kol, trafik, avfallsförbränning och deponier. Vad rör riskbedömning för människors hälsa hänvisar meddelandet, som motivering till slutsatsen att det behövs särskilda åtgärder för att begränsa riskerna, till riskerna för genotoxicitet och cancerframkallande effekter på grund av exponering för kadmium i miljön, oavsett exponeringssituation, eftersom detta ämne klassificeras som ett cancerframkallande ämne utan tröskelvärde. Vad rör riskbedömningen för miljön hänvisas det i meddelandet bland annat till möjligt läckage från en deponi direkt till ytvatten, möjliga effekter på vatten i Förenade kungariket och i regionen Vallonien i Belgien, där kadmiumhalten redan är hög, och för jorden i Förenade kungariket, på regional nivå.

63 Tribunalen konstaterar härvid att detta meddelande redogör för resultaten från riskbedömningen i unionens riskbedömningsrapport och de strategier som rekommenderats för begränsning av riskerna med kadmium och kadmiumoxid. Såsom tribunalen redan har konstaterat (se punkt 53 ovan), behandlar unionens riskbedömningsrapport endast indirekt kadmiumpigment, det vill säga i den mån anläggningar där dessa pigment produceras berörs.

64 Det ska vidare påpekas att användningen av kadmiumpigment hade begränsats för ett stort antal plastmaterial redan innan den angripna förordningen trädde i kraft, enligt direktiv 91/338 (se punkt 4 ovan) och att dessa begränsningar, enligt förordning nr 552/2009, hade överförts till bilaga XVII till förordning nr 1907/2006 (se punkt 12 ovan). Såsom sökandena med rätta har påpekat hade kadmiumpigmenten i fråga uttryckligen uteslutits från den harmoniserade klassificeringen av faran med kadmiumföreningar, enligt bilaga VI till förordning nr 1272/2008.

65 Kommissionen har för det femte hänvisat till en studie med titeln ”Analys av begäran om undantag för användning av tungmetaller i lådor, backar och pallar av plast” av den 29 september 2008, som rör hur kadmium och pigment från tungmetaller uppträder i deponier. Denna studie innehåller ett utdrag från en rapport från nordiska ministerrådet från år 2003, enligt vilken kadmium i liten mån utlakas i deponier och enligt vilken en fullständig utlakning av kadmium på grund av regn kan ta flera århundraden eller årtusenden eller till och med ännu längre tid i vissa fall, men enligt vilken det inte finns några bevis för att en deponi kan anses som en permanent förvaring av kadmium. Studien visar vidare att tungmetallernas stabilitet verkar bero på hållbarheten hos lådan/pallen. Denna studie hänvisar till ett dokumenterat fall som visar att utomhuslagring under 5-6 år av granulat av högdensitetspolyeten (HDPE) som färgats med kadmiumpigment lett till hög koncentration av kadmium i marken och närliggande vattendrag. Denna studie hänvisar dessutom till två andra studier. Enligt den första studien har gula pigment av kadmiumsulfat utmärkt motståndskraft – utom i fuktig miljö – och de är således inte särskilt känsliga för yttre förändringar. Enligt den andra studien är kadmiumpigment inte ljuskänsliga men kan långsamt oxideras till sulfater genom exponering för ljus (ultraviolett strålning), luft och vatten. Denna fotooxidering är mer uttalad för gul kadmium än för röd kadmium. Enligt den andra studien beror dock ljuskänslighet och blekning på pigmentet och på i vilket material pigmentet har använts, det vill säga huruvida lådorna eller pallarna är hela eller granulerade.

66 Tribunalen har, av samma skäl som anförts i punkterna 58 och 59 ovan, inte övertygats av sökandenas argument att den omständigheten att kommissionen inte lämnade ut denna studie eller det nordiska ministerrådets rapport till den tredje sökanden, efter dennes begäran av den 24 maj 2011, visar att kommissionen inte grundade sin riskbedömning på dessa handlingar

67 Såsom sökandena har anfört är denna studie och nordiska ministerrådets rapport, som nämns i studien, inte av någon större relevans vid bedömningen av vilka risker kadmiumpigmenten i fråga medför i andra plastmaterial än dem för vilka användning av dessa pigment begränsats innan den angripna förordningen antogs.

68 Rapporten från nordiska ministerrådet behandlar inte användning av kadmiumpigment, utan hur kadmium uppträder i deponier rent allmänt. I rapporten anges visserligen att kadmiums rörlighet inom deponier är svag och att en fullständig utlakning av kadmium på grund av regn kan ta flera århundraden eller årtusenden eller till och med ännu längre tid i vissa fall, men enligt vilken det inte finns några bevis för att en deponi kan anses som en permanent förvaring av kadmium. Rapporten utgör dock helt klart inte en tillräcklig grund för en riskbedömning vad avser användning av kadmiumpigmenten i fråga i plastmaterial.

69 Vad rör denna studies innehåll stämmer det visserligen att den även behandlar hur kadmiumpigment uppträder i deponier. Tribunalen har inte övertygats av sökandenas argument att kommissionen inte har styrkt att det finns ett samband mellan användning av kadmiumpigment och urlakning i deponier och att det visat sig att kadmiumoxid är den viktigaste källan till den i unionens riskbedömningsrapport konstaterade förekomsten av kadmium i deponier. I denna studie hänvisas nämligen uttryckligen till ett fall där lagring av granulat av HDPE som färgats med kadmiumpigment lett till kadmiumföroreningar i marken och vatten, på grund av långvarig utomhusförvaring. Även om man skulle utgå från att kadmiumoxid utgör den viktigaste källan till förekomsten av kadmium i deponier, har kommissionen erinrat om att den övergripande miljöpåverkan beror på absoluta mängder i miljön och förändringar av upplösligheten beroende på hur miljön ser ut och hur kadmiumpigment försvagas.

70 I studien anges visserligen att ljus- och väderkänslighet bland annat beror på vilket material som har färgats med kadmiumpigment, det vill säga huruvida lådorna/pallarna är hela eller granulerade. Studien innehåller däremot inga närmare uppgifter om kadmiumpigments förekomst eller beteende i olika plastmaterial. Den fråga som tribunalen har att ta ställning till är dock just riskbedömningen för

kadmiumpigmenten i fråga när de förekommer i andra plastmaterial än dem för vilka användning av dessa pigment begränsats innan den angripna förordningen antogs. Tribunalen konstaterar att denna studie endast rörde plastmaterial som används just vid tillverkning av lådor eller pallar.

71 Det framgår således inte av handlingarna i målet att kommissionen har utvärderat samtliga upplysningar och omständigheter av relevans för den situation som den angripna förordningen var tänkt att reglera. Kommissionen har således gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning genom att på grundval av de vetenskapliga fakta som omnämns i punkterna 54-70 ovan förklara att det förelåg en risk för människors hälsa eller miljön vilken krävde ett ingripande på unionsnivå.

72 Följaktligen ska talan bifallas såvitt avser den första delen av den andra grunden.

73 Mot bakgrund av ovanstående överväganden finner tribunalen, utan att det är nödvändigt att ta ställning till andra delen av den andra grunden eller sökandenas andra grunder, att talan ska bifallas och att den angripna förordningen delvis ska ogiltigförklaras i den mån den begränsar användningen av kadmiumpigmenten i fråga i blandningar och varor som framställs av andra plastmaterial än dem för vilka användningen begränsats innan förordningen antogs. Talan ska i övriga delar avvisas.

Rättegångskostnader

74 Enligt artikel 87.3 i rättegångsreglerna kan tribunalen besluta att kostnaderna ska delas eller att vardera parten ska bära sina kostnader om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter. Eftersom talan till övervägande del har vunnit bifall, anser tribunalen att det med hänsyn till omständigheterna i förevarande fall är skäligt att förplikta kommissionen att bära 90 procent av sina rättegångskostnader och ersätta 90 procent av sökandenas rättegångskostnader. Sökandena ska för sin del bära 10 procent av sina rättegångskostnader och ersätta 10 procent av kommissionens rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (sjunde avdelningen)

följande:

1) Kommissionens förordning (EU) nr 494/2011 av den 20 maj 2011 om ändring av bilaga XVII (kadmium) till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach) ogiltigförklaras i den del den begränsar användningen av orange kadmiumsulfoselenid (CAS-nummer 1256-57-4), röd kadmiumsulfoselenid (CAS-nummer 58339-34-7) och kadmiumzinksulfid (CAS-nummer 8048-07-5) i blandningar och andra varor som framställts av syntetiska organiska polymerer än de plastmaterial vars användning begränsats innan förordning nr 494/2011 antogs.

2) Talan ogillas i övrigt.

3) Europeiska kommissionen ska bära 90 procent av sina rättegångskostnader och ersätta 90 procent av rättegångskostnaderna för International Cadmium Association (ICdA), Rockwood Pigments (UK) Ltd och James M Brown Ltd.

4) ICdA, Rockwood Pigments (UK) och James M Brown ska bära 10 procent av sina rättegångskostnader och ersätta 10 procent av kommissionens rättegångskostnader.

Dittrich Wiszniewska-Białecka Prek

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 november 2013.

Underskrifter